

Κύριε,

πριν 2000 χρόνια ρώτησες τους μαθητές σου: Τι λένε για μένα οι άνθρωποι; Ο λόγος Σου διαχρονικός κι έρχεται σήμερα να κουδουνίσει στ' αυτιά μου. Ζητάς κι από μένα μια απάντηση: τι λένε για μένα οι άνθρωποι; Εσύ γνωρίζεις τις σκέψεις που κρύβω από τους άλλους και ξέρεις -ενώπιος ενώπιω είμαστε- πως δεν θέλω να Σου πω ψέματα. Άλλωστε Εσύ γνωρίζεις τα εσώψυχά μου. Πώς γίνεται το λοιπόν να σε ξεγελάσω; Μόνο που ό,τι πούμε, παρακαλώ Σε, ας μείνει μεταξύ μας.

Συγχώρα με μονάχα γιατί θα Σε πικράνω...

Κι αρχίζω. Ναι, σήμερα όσο ποτέ, ομολογούν οι άνθρωποι πως είσαι απαραίτητος. Είσαι λένε, **αναντικατάστατος**. Γιατί, όταν πιστεύουμε στην ύπαρξή Σου, λιγότερα Lexotanil πίνουμε για να κοιμηθούμε και να ηρεμήσουμε! Λένε πως είσαι ο Δημιουργός. Αλλά το βλέπεις, πως απόχτησα κι εγώ, ο άνθρωπος, δύναμη και δημιουργώ. Με την Επιστήμη μέχρι κλωνοποίηση κάνω!

Λένε ακόμα οι άνθρωποι του καιρού μου πως **είναι βεβαιότητα η Πρόνοιά Σου**. Αλλά καλού-κακού πρέπει να εμπιστευτώ στη δικιά μου πρόνοια, για ν' αποχτήσω το κάτι τις -όπου θέλεις το προχωράς το κάτι τις...

Τι λεν για Σένα; Πως είσαι **ο Κύριός μας**, λένε. Γι' αυτό άλλωστε σου αφιερώνουμε τη μια μέρα της εβδομάδας, την Κυριακή, και τις άλλες μέρες, το ξέρεις, τις αφιερώνουμε σε άλλους κυρίους.

Τι λένε για Σένα; Μα ότι είσαι **ομπρέλα** που, όταν βρέχει, τρέχουμε από κάτω της να φυλαχτούμε. Αλλά -μη προς κακοφανισμό- μπορούμε να κυβερνάμε σήμερα τα σύννεφα, να τα βομβαρδίζουμε, να φεύγουν... να 'ρχονται και τέτοια.

Ακόμα λένε πως **το θέλημά Σου είναι σοφό**. Κι όπως στον ουρανό έτσι κι εδώ στη γη να γίνεται 'κείνο που θες. Μονάχα, πρόσεξε, σύμφωνα με το δικό μας θέλημα να 'ναι το θέλημά Σου.

Ναι, Κύριε, για Σένα λέμε πως είσαι **ο Πατέρας μας** κι όπως μας είπες, είμαστε παιδιά Σου όλοι. Γι' αυτό υπάκουοι στην εντολή Σου πήγαμε στα πέρατα της γης και διαδώσαμε το λόγο Σου. Βέβαια σα μυαλωμένοι που είμαστε, τους δώσαμε το Ευαγγέλιο και τους πήραμε τη γη τους. Είναι θέμα προνοητικότητας -δικής μας- όπως Σου εξήγησα.

Εξακολουθούμε πάντα, πιστοί στην εντολή Σου, να διαδίδουμε το Ευαγγέλιό Σου. Και βεβαίως ΟΛΑ τα παιδιά Σου πρέπει να μάθουν τη μοναδική **Αλήθεια** που είσαι Εσύ και ο λόγος Σου. Να Σε προσκυνήσουν όλοι, ε, και σα δάσκαλοι εμάς να μας χειροκροτούν, να μας ειδωλοποιούν.

Λένε οι άνθρωποι πως είσαι **ο Πλάστης μας** και όλοι πλάσματά Σου. Φιλάνθρωπος ως είσαι -το λέμε και το πιστεύουμε αυτό- όλους τους σκέπει η αγάπη Σου. **Αγάπη** είσαι, έτσι Σε λένε οι άνθρωποι κι είπες πως πρέπει να Σου μοιάσουμε. Γι' αυτό ανοίξαμε τις ντουλάπες μας και δίνουμε... και δίνουμε απλόχερα στους άλλους αδελφούς μας. Γιατί, έλα και πες μου Σε παρακαλώ, τι να την κάνω τη ζακέτα που μου στένεψε; Αμ το παλιομοδίσιο το παλτό και τα παπούτσια, ξέρεις δα, κείνα που με στενεύουν; Δοξολογούν το όνομά Σου οι άνθρωποι, όπως μας ζήτησες, γιατί αλάφρωσαν κι οι βαρυφορτωμένες μας ντουλάπες!

Αλλά γενικά μας ενδιαφέρει να μάθουν όλοι το νόμο Σου. Γιατί τότε δε θα κλειδώνουμε τα σπίτια μας, δε θα κινδυνεύει η ζωή μας και τα αγαθά μας!

Ο κόσμος λέει, πως είσαι **ο Σωτήρας και η Οδός**. Κι εμένα με συμφέρει πολύ να είσαι η Οδός, γιατί ο άντρας μου όταν βαδίζει το δρόμο Σου δεν θα ξενοκοιτάζει,

τα παιδιά μου δεν θα ξημεροβραδιάζονται σε ντισκοτέκ και ύποπτα μπαρ. Θα μπορώ να έχω έτσι ήσυχο το κεφάλι μου! Είσαι η Οδός, αυτό λένε οι άνθρωποι, Κύριε, οδός που θα μας βοηθήσει να περάσουμε καλύτερα ετούτη τη ζωή!

Οι άνθρωποι παραδέχονται πως ήρθες και **σταυρώθηκες για μας** και προσκυνούν τ' Άγια Πάθη Σου. Κι είπες και το ομολογούν αυτό οι πιστοί Σου, πως αν θέλουμε να Σε ακολουθήσουμε, να σηκώσουμε το σταυρό μας. Κι εμείς, οι πιστοί Σου, πήραμε το σταυρό μας, και επειδή ήτανε -και μην το αρνηθείς- βαρύς, τον κάναμε κόσμημα και θαρρετά και υπερήφανα τον κρεμάσαμε στο στήθος μας. Ομολογούμε έτσι πως και δικοί Σου είμαστε, μα κι ελαφρύς είναι ο σταυρός. Άσε που ομορφαίνει τον κόρφο μας και το κομψό μας φουστάνι.

Και με ρωτάς: «Τι λένε οι άνθρωποι για μένα;»

Πως κι αν δεν υπήρχες έπρεπε να Σε εφεύρουμε!

Αγαπημένε φίλε, αδελφέ, Κύριε και Δημιουργέ, δικέ μου Πλάστη, Σε πίκρανα το ξέρω.

Ό,τι είπαμε, παρακαλώ, ας μείνει μεταξύ μας. Θα εξακολουθώ ίδια, ολόγεια ο Φαρισαίος, να λέω άλλα στους άλλους κι άλλα να κάνω. Πώς είπες; Μ' αγαπάς στο χάλι που 'χω; Το άκουσα καλά αυτό που είπες; Πως μ' αγαπάς, ναι... ναι... το είπες, κι Εσύ ψέματα δε λες ποτέ.

Σ' ευχαριστώ!!! Κι αυτό το ευχαριστώ είναι αληθινό... αλήθεια λέω, πίστεψέ με.

Απόσπασμα από το Βιβλίο:

“2000 χρόνια μετά «Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι είναι;»”

Γαλάτεια Γρηγοριάδου-Σουρέλη

Πηγή: xfd.gr